

..

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Fkf.190/2024/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, a 2024. október 30. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt fk. Terhelt1 I. r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. február 19. napján kihirdetett 15.B.401/2022/129. számú ítéletét fk. Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy fk. Terhelt2 II. rendű vádlott személyes adatok magyar állampolgár.

A másodfokú eljárás során felmerült 8.400.- (nyolcezer-négyszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék mint fiatalkorúak bírósága a 2024. február 19. napján kihirdetett 15.B.401/2022/129. számú ítéletével fiatalkorú Terhelt2 II. rendű vádlottat az ellene a Btk. 282. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző bűnpártolás vétsége miatt emelt vád alól felmentette. Megállapította, hogy a vonatkozásában felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

[2] Az ügyész a tárgyaláson a II. rendű vádlott terhére fellebbezést jelentett be bűnösségének megállapítása és vele szemben intézkedés alkalmazása érdekében. A II. rendű vádlott és védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vették.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletében elbírálta még fiatalkorú Terhelt1 I. rendű vádlott és fiatalkorú Terhelt3 III. rendű vádlottak cselekményeit. Az elsőfokú határozat az I. rendű vádlott tekintetében 2024. február 22. napján, míg a III. rendű vádlott vonatkozásában 2024. február 19. napján jogerőre emelkedett.

[4] Az ügyész előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben kifejtette, hogy a bíróság a bizonyítékok értékelését követően tévesen vont le azt a következtetést, hogy a II. rendű vádlott terhére a bűnpártolás vétsége a büntetőeljárás megghiúsítására irányuló célzat bizonyíthatóságának hiányában nem róható. Álláspontja szerint a törvényszék tévesen értékelte elfogadhatónak a II. rendű vádlott vallomásait, mert a pszichológus szakértői vélemény megállapításai szerint a vádlott hajlamos a valóság torzítására saját perbeli helyzetének javítása céljából, továbbá épp az ügy lényegi kérdésében – a kés elrejtésének és előadásának módjában – keveredett ellentmondásba az eljárás egyéb bizonyítékaival. Az ügyész ellentmondásosnak találta a II. rendű vádlott azon kijelentését, hogy megpróbálta rábeszélni az I. rendű vádlottat, hogy adja fel magát a rendőrségen, mert az I. rendű vádlott vallomásában az szerepelt, hogy az édesapja szólt, hogy együtt menjenek a rendőrségre. Ebből következően pedig amikor a II. rendű vádlott átvette a kést az I. rendű vádlottól, akkor nem lehetett annak a tudásnak a birtokában, hogy fk. Terhelt1 bemegy a rendőrségre, sőt a kés átadásából csak arra következtethetett, hogy az I. rendű vádlott megpróbálja magát kivonni a büntetőeljárás alól. Kifogásolta az ügyész az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy hazaérve a II. rendű vádlott a lépcsőházban a kést látható helyre tette. Álláspontja szerint ezt a megállapítást cáfolja, hogy a rendőrségre bekísérő rendőrök nem látták meg. Az ügyészi álláspont szerint fk. terhelt2 fenti tevékenysége a kés elrejtésének minősül, és a vádlott kizárólag azért tárta fel annak feltalálási helyét a rendőrök előtt, mert a keresztkérdések során ellentmondásba keveredett. A bűncselekmény elkövetésének eszközét önként nem adta át, tehát nem lehetett más célja, mint a büntetőeljárás megghiúsítása. Utalt arra az ügyész, hogy az elkövetés eszközének a jelen testi épség elleni bűncselekménynél bizonyító ereje van, és a menekülő birtokából történő kikerülése, annak a hatóság előli elvonása kizárólag azt a célt szolgálhatta, hogy a nyomozó hatóság felderítő munkáját megnehezítse, ellehetetlenítse. A fiatakorú terhelt2 részéről a kés feltalálási helyének bemutatása a felelősséget enyhítő, de nem kizáró körülmény. Az ügyészi álláspont szerint aggálytalanul megállapítható a II. rendű vádlott bűnössége a Btk. 282. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző bűnpártolás büntetében, mely cselekmény miatt vele szemben intézkedés alkalmazása indokolt.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.324/2023/20. számú átiratában az első fokon eljáró ügyész fellebbezését fenntartotta. Átiratában, az eljárási szabályok betartása körében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem rekesztette ki a bizonyítékok közül kiskorú törvényes képviselő⁷ és kiskorú tanú⁴ tanúk 2021. május 13. napján tett tanúvallomását, pedig a nyomozó hatóság azokat tiltott módon szerezte be. A két tanú vallomása ugyanis szó szerint megegyezik egymással, ami kétségesse teszi a tanúkihallgatások jogszerű végrehajtását. A két kiskorút ugyanaz a rendőr hallgatta ki, és folytatódólagos kihallgatásukkor az első kihallgatáshoz képest eltérő vallomást tettek. A fenti körülmények miatt ezen vallomások bizonyítékként törvényesen nem használhatók fel. Kifogásolta továbbá a másodfokú ügyészség, hogy az elsőfokú bíróság a II. rendű vádlott tekintetében a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjának megsértésével szerkesztette az ítéletet, mert annak rendelkező részében nem tüntette fel a vádlott személyét azonosító adatokat.

[6] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az ítéletben megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjában írt okból részben megalapozatlan, hiányos. Emellett az elsőfokú bíróság téves jogkövetkeztetés révén állapította meg, hogy a II. rendű

vádlottnak nem állt szándékában a büntetőeljárás sikerének megghiúsítása, tehát nem annak érdekében cselekedett. Álláspontja szerint a tényállás hiányossága a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint az ügyiratok tartalma alapján a tényállás kiegészítésével küszöbölhető ki. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság az ítélet [45] bekezdésében azt állapította meg, hogy a II. rendű vádlott a testi épség elleni bűncselekmény elkövetésének helyszínét fenyegetési kényszer hatása alatt hagyta el az I. rendű vádlott társaságában, azonban ennek ténybeli alapjait nem rögzítette. Ezen hiányosság kiküszöbölése végett idézte mindazon tanúk vallomásainak vonatkozó részét, akik egyáltalán nyilatkoztak az I. és II. rendű vádlottak általi helyszínelhagyással kapcsolatban. Mindezzel együtt egyetértett az elsőfokú bírósággal abban a tekintetben, hogy az I. rendű vádlott részéről II. rendű vádlottal szemben alkalmazott kényszer akaratot megtörőnek volt tekinthető. A II. rendű vádlott vallomása, valamint tanúvallomás, és a szituáció elemzése alapján a másodfokú ügyészség egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával is, hogy a II. rendű vádlott már nem állt kényszer, fenyegetés hatása alatt, amikor a kést átvette az I. rendű vádlottól. A fellebbviteli főügyészség a fellebbezés indokolásában kifejtett elsőfokú ügyészi álláspontot nem tartotta fenn, mely szerint a 2021. május 13. napján készült rendőri jelentés alapján állapítható meg, hogy a II. rendű vádlott tisztában volt azzal, hogy az I. rendű vádlottért a parkba elmegy az édesapja, hogy a rendőrségre kísérje. Ezt a megállapítást ugyanis a rendőrség csak a II. rendű vádlott nyilatkozata alapján rögzíthette.

[7] A tényállást azzal indítványozta kiegészíteni, hogy a II. rendű vádlott az átvett késsel haza indult, az I. rendű vádlott pedig a Pillangó parknál maradt azért, hogy ott várja meg édesapját, majd szüleivel együtt a Budapesti VIII. Kerületi Rendőrkapitányságra ment, ahol feladta magát. Indítványozta továbbá a tényállásból mellőzni azt, hogy a II. rendű vádlott hazafelé úton mit nem csinált a késsel, valamint az I. és II. rendű vádlottak kapcsolatának általános jellemzésére vonatkozó megállapítást. Téves megállapításként értékelte a tényállás körében azt a jogi természetű következtetést mely szerint az eljárás során nem nyert bizonyítást, hogy a II. rendű vádlott azért rejtette el a kést, hogy az I. rendű vádlottal szemben esetlegesen induló büntetőeljárás megghiúsítására törekedjen. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság eleve nem fogadta el a II. rendű vádlott minden kijelentését, közlését, továbbá utalt a szakértői véleményre, mely szerint a II. rendű terhelt vallomásában a saját helyzetének javítására irányulóan információ torzítására utaló jelek fordultak elő. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a bűncselekmény elkövetéseként használt kés helyének bemutatása kapcsán, annak tulajdonított jelentőséget, hogy azt a II. rendű vádlott tette meg, és figyelmen kívül hagyta azt, hogy a rendőri jelentés szerint az a vádlotti vallomástól eltérően csupán a rendőri kereszkérdezés és felhívás alapján történt meg. Utalt arra, hogy a bűncselekmény elkövetésében való vádlotti felelősség nem csupán a késnek a lépcsőházban jól látható helyre történő letételével kapcsolatban, hanem annak átvételével és erről a helyről való elvitellel is megvalósítható. Kifejtette, hogy bár nem cáfolhatóan félt a II. rendű vádlott a kést átvenni, azonban e félelme ellenére azt azért vette át az I. rendű vádlottól, hogy hozzá nem köthető helyre vigye, mely magatartás objektíve alkalmas a büntetőeljárás megghiúsítására. A fellebbviteli főügyészség osztotta az ügyészségi fellebbezésben írtakat, hogy a II. rendű vádlottnak nem kellett számítania arra, hogy a lépcsőházat átkutatják, tehát nem állapítható meg az sem, hogy a kést azért tette oda, hogy a rendőrök megtalálják. Álláspontja szerint a II. rendű vádlott magatartását nem mentheti az a körülmény, hogy a rendőri jelentés szerint kérdésre azonnal megerősítette, hogy az I. rendű vádlott szúrta meg a III. rendű vádlottat, hiszen az elkövetés eszköze a cselekmény bizonyítása szempontjából önálló jelentőséggel bír.

[8] Az előzőekben foglaltakra figyelemmel a másodfokú ügyészség arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a II. rendű vádlott tudattartalmára vonatkozó helyes jogi következtetés levonásával és rögzítésével Terhelt2 bűnösségét a Btk. 282. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző bűnpártolás vétségében állapítsa meg. Indítványozta enyhítő körülményként értékelni a II. rendű vádlott fiatalkorát az I. rendű vádlott általi fokozott befolyásolhatóságát, hogy a cselekmény óta sem került összeütközésbe a törvénnyel, valamint, hogy csak igen rövid időre hátráltatta a nyomozó hatóság felderítő munkáját. Ezen büntetéskiszabási körülmények mellett megrovás intézkedés alkalmazására tett indítványt. Indítványozta továbbá, hogy az ítéltábla a vádlottat a 7, 9, 13, 16. és 15. tételszámok alatt található költségek, összesen 197.900 Ft bűnügyi költség csökkentésével kötelezze megfizetésre, mert az összeg a bűncselekmény tárgyi súlyához képest aránytalanul nagy.

[9] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a nyilvános ülésen eljáró képviselője az írásbeli beadványban írtakat változtatás nélkül fenntartotta. Utalt arra, hogy a másodfokú ügyészség nem talált olyan eljárási hibát az ügyben, amely a másodfokú elbírálás akadályát jelentené. Fenntartotta továbbá, hogy az ítélet hiányosságokat tartalmaz, az elsőfokú bíróság téves ténybeli és jogi következtetések útján jutott arra az álláspontra, hogy a II. rendű vádlott bűnössége kétséget kizáróan nem állapítható meg. Érvelése szerint az iratok tartalma, helyes ténybeli és jogi következtetés útján a vádlott bűnössége a terhére rótt bűncselekményben megállapítható, amely miatt jogkövetkezményként vele szemben megrovás alkalmazandó. Mivel az eljárás során a II. rendű vádlott tekintetében felmerült bűnügyi költség a cselekmény tárgyi súlyához képest eltúlzottan magas, ezért annak mérséklésére tett indítványt.

[10] A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében kifejtette álláspontja szerint az első és másodfokú ügyészségek által kifogásoltak az ügy érdemét a bűnösség kérdését nem érintik. E körben kifejtette, hogy annak nincs jelentősége, hogy a másodfokú tanács a kifogásolt megállapításokat hová helyezi a tényálláson belül. Álláspontja szerint a lényegi kérdést illetően az ügyészségnek nem sikerült kielégítően vitatni azt a tényt, hogy amikor a II. rendű vádlott kettesben maradt az I. rendű vádlottal, akkor őt konkrétan arra szólította fel, hogy adja fel magát. A jelen esetben teljesen mindegy, hogy az I. rendű vádlott ezt már az édesapjával történt beszélgetés után maga is elhatározta. Még csak nem is az a kérdés, hogy a II. rendű vádlott vette-e rá erre, hanem az, hogy II. vádlott ezt támogatta, helyeselte. Ez a körülmény pedig a bizonyítási anyagból, különösen a szakértői vélemény explorációjából megállapítható. Az ügyészség idézte a szakértői beszámolónak azt a részét, amelyben az szerepel, hogy fk. Terhelt2 saját perbeli helyzetének javítására irányuló információ torzítást tett. Természetes azonban, hogy mindenki törekszik perbeli helyzetét javítani. A szakértő ugyanakkor azt a megállapítást is tette, hogy a II. rendű vádlott beszámolója élményszerű volt, érdemi szignifikáns konfabulációra, szimulációra túlzásokra utaló jelek nem voltak kimutathatóak. A lényegi kérdésekben tehát igazat mondott. Jelen esetben célzatos bűncselekményről van szó, ezért a II. rendű vádlott szándékát körültekintően kel vizsgálni. A védő szerint az elsőfokú bíróság pedig helyesen utalt arra, hogy ha a II. rendű vádlott felszólította fk. Terhelt1t arra, hogy menjen be a bíróságra, vagy helyeselte azt, akkor nem lehet következtetést levonni a bűnpártolásra irányuló célzatra. A védői álláspont szerint nem is lett volna értelme a bűnpártolásnak, hiszen az I. rendű vádlott magát akarta feladni, több szemtanúja is volt a bűncselekménynek, és a II. rendű vádlott a kést nem dugta el, azt

legfeljebb az érte jövő rendőrök nem vették észre. Tulajdonképpen ilyen rövid időközzel mindegy is, hogy a rendőrség a kést azonnal, vagy kicsit később kapta meg. Helyes tehát az az elsőfokú bírói megállapítás, hogy a célzat tekintetében nem sikerült az ügyészségnek olyan bizonyítékot előadni, ami megdöntötte volna a védelmi álláspontot.

[11] Az ügyési fellebbezés tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdéseiben írtaknak megfelelően teljes körű. Ebből következően a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapításával kapcsolatos álláspontját, valamint az indokolás helyességét.

[12] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék lényegében az eljárási szabályokat betartotta. A vádirat érkezését követően az ügyben előkészítő ülést tűzött ki, melyet objektív akadályok miatt többszöri próbálkozást követően sikerült megtartani. A II. rendű vádlott nem a váddal egyezően tette meg beismerő nyilatkozatát, ezért esetében tárgyalást kellett kitűzni, ahogy a bíróság a többi vádlott tekintetében is bizonyítási eljárás lefolytatása mellett döntött. Megállapítható, hogy a Fővárosi Törvényszék a fiatalkorúak eljárására vonatkozó speciális szabályokat betartotta, a tanácsot az ott írtak szerint alakította meg. A vádlottakkal és a tanúkkal szemben törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott, és az ügy egyéb bizonyítékait is a törvényben előírt módon tette a bizonyítás anyagává. Helytállóan hivatkozott azonban a fellebbviteli főügyészség arra, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet szerkesztése során megsértette a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltakat, mert nem rögzítette fk. Terhelt2 II. rendű vádlott személyi adatait. Ezért ezt a másodfokú bíróságnak pótolni kellett. Nem értett egyet a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség azon álláspontjával, hogy a Be. 167. § (5) bekezdésében foglaltakra figyelemmel ki kellett volna rekeszteni a bizonyítékok közül kiskorú törvényes képviselő⁷ és kiskorú tanú⁴ tanúk 2021. május 13. napján foganatósított kihallgatásuk során tett tanúvallomásait. Kétségtelen, hogy a két jegyzőkönyvet ugyanazon rendőr ugyanazon a napon vette fel és tartalmilag ugyanazon eseményről számol be. Megállapítható azonban, hogy szó sincs mechanikus egyezőségről, mindkét vallomást tévő saját szemszögéből adta vissza az eseményeket, természetesen azzal, hogy a bűncselekmény elkövetése idején egymás társaságában voltak, ugyanazt látták. Egyébként a vallomások megtételénél mindkét kiskorú személy törvényes képviselője is jelen volt, akik aláírták a jegyzőkönyvet. Törvénysértésre konkrét adatok nem állnak rendelkezésre, ezért a másodfokú bíróság sem értékelte a tényállás megállapítására kiható körülménynek. A vallomások a lényeges körülményeket illetően egyeznek a később megtett vallomásaikkal, az eltérésekre pedig kiskorú törvényes képviselő⁷ is azt mondta a folytatólagos kihallgatása során, hogy össze volt zavarodva az első vallomástétel idején.

[13] A törvényszék az ügyben részletes bizonyítást folytatott le, melynek során a releváns bizonyítékokat megvizsgálta, azokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

[14] A II. rendű vádlott mind a nyomozás, mind a tárgyalás során tagadta, hogy magatartásával bűncselekményt követett volna el. Nem vitatta, hogy a Pillangó parkban az I. rendű vádlott kérésére, a bűncselekmény eszközüül szolgáló kést átvette, azt a VIII. kerületi lakásáig vitte, ahol egy lépcsőfordulóban lévő belső ablakpárkányra letette, majd kérésükre a rendőröknek előadta. Védekezése szerint a cselekmények hatása alatt tartott az I. rendű vádlottól, ezért ment vele és vette át a kést. Ha akarta volna, megszabadulhatott volna a bűncselekmény elkövetésének eszköztől, de azt nem dobta el, nem rejtette el, nem mosta le, hanem egyszerűen nem akarta a lakásba bevinni és ezért tette le a lépcsőházban. Ő maga is arra próbálta rávenni az I. rendű vádlottat, hogy adja fel magát, menjen be a rendőrségre, ahogy ez utóbb meg is történt.

[15] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az általa lefolytatott bizonyítási eljárás alapján azt rögzítette, hogy nem nyert bizonyítást, hogy a II. rendű vádlott a kést azért rejtette el, hogy az az I. rendű vádlottal szemben esetlegesen induló büntetőeljárás megghiúsítására törekedjen. A törvényszék ítélete [11] bekezdésétől a [48] bekezdéséig értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért a II. rendű vádlott védekezését fogadta el a tényállás alapjául. Az ügyészség az fk. Terhelt2 II. rendű vádlott bűnösségét alátámasztó bizonyítékként hivatkozott a nyomozati iratok 813-as naplószáma alatt található rendőri jelentésre, azzal, hogy a II. rendű vádlott nem azonnal adta át a rendőröknek a kést, hanem a keresztkérdések során ellentmondásba keveredett ezután tárta fel a feltalálási helyét a rendőröknek. Keresztkérdezésről az adott rendőri jelentés nem szól csak arról, hogy fk. Terhelt2 a vallomás megtétele során többször ellentmondásba keveredett és végül elismerte, hogy az elkövetéskor használt kést az I. rendű vádlott adta oda neki, és azt a II. emeleti lépcsőfordulóban rejtette el. Tartalmazza azonban jelentés azt is, hogy az a körülmény, hogy a II. rendű vádlott megjelölte a kés feltalálási helyét, cáfolta az I. rendű vádlott azon védekezését, hogy a kést valahol eldobta. Ezen túlmenően a jelentés nem tartalmazza a szövegkörnyezetet, így azt, hogy a II. rendű vádlott egyáltalán használta-e az elrejtette kifejezést a saját cselekményével kapcsolatban, illetve, hogy milyen ellentmondások merültek fel nyilatkozataiban. A II. rendű vádlott azon magatartása, hogy a bűncselekmény elkövetésének eszközt nem kívánta a lakásukba bevinni, és azt a lépcsőfordulóban látható helyre letette külsőleg nem kelti az elrejtés látszatát. Azt pedig, hogy megmondta a feltalálási helyét a nyomozó hatóság munkáját segítette.

[16] Az elsőfokú bíróság az ügyben maga rendelt ki igazságügyi pszichológus szakértőt a II. rendű vádlott vizsgálatára és szakvélemény elkészítésére. A törvényszék ítélete [38], [39] és [47] bekezdésében értékelte a szakvéleményt, mint bizonyítékot a II. rendű vádlotti magatartással összefüggésben. Ennek során a logika szabályainak megfelelő megállapításokat tett. A fellebbviteli főügyészség ugyanazon szakvéleményben rögzített más vádlotti tulajdonságoknak tulajdonított jelentőséget, és ezen keresztül kívánta értékelteni a vádlotti magatartást. Megállapítható azonban, hogy ez az ügyészi indítvány a vádlott bűnösségének megállapítása érdekében a bizonyíték újraértékelésére irányul, amely nem felel meg a Be. 591. § (1) bekezdésében írt szabálynak.

[17] A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló és az elsőfokú bíróság által is megvizsgált bizonyítékok, a kés megtalálását rögzítő fényképekre figyelemmel a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tényállás 2. pontjában, az ítélet [9] bekezdésében írt

megfogalmazást annyiban pontosítja, hogy „Fk. Terhelt2 II. rendű vádlott a kést magával vitte, és azt a lakhelyéül szolgáló cím19 lépcső fordulójában, a lépcsővel szemben lévő ablak belső párkányára, jól látható helyre tette.” Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített, és a másodfokú bíróság által pontosított tényállás mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[18] Az elsőfokú bíróság az általa lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy nem nyert bizonyítást, hogy fk. Terhelt2 II. rendű vádlott a kést azért rejtette el, hogy az fk. Terhelt1 I. rendű vádlottal szemben esetlegesen induló büntetőeljárás megghiúsítására törekedjen. A törvényszék ítélete [49] bekezdésétől az [56] bekezdéséig indokolta jogi álláspontját. Rögzítette, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmény célzatos, és épp a célzat tekintetében merült fel bizonytalanság, annak meglelte nem nyert bizonyítást. Helyesen hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy fk. Terhelt2 eleinte konkrét terv hiányában cselekedett, nem tudta, hogy mihez kezdjen a késsel, majd átadta a rendőröknek. Foglalkozott azzal, hogy a II. rendű vádlottnak lett volna lehetősége megszabadulni a késtől, de azt nem tette. A lakásába nem akarta bevinni, ezért a lépcsőházban helyezte el. A rendőrök előtt azonnal megnevezte az I. rendű vádlottat, mint elkövetőt. Nem igazolható, hogy az eljárás megghiúsításának célzata állt volna fenn. Nem tévedett tehát a Fővárosi Törvényszék, amikor fk. Terhelt2 II. rendű vádlottat az ellene a Btk. 282. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző bűnpártolás vétsége miatt emelt vád alól a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontja alapján – bizonyítottság hiányában – felmentette.

[19] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság– helyes indokai alapján – helybenhagyta azzal, hogy pótolta a II. rendű vádlottnak az elsőfokú ítélet rendelkező részéből kimaradt személyi adatait.

[20] A másodfokú eljárás során kirendelt védő díjaként felmerült bűnügyi költséget a Be. 574. § (2) bekezdése alapján az állam viseli.

[21] A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be. 605. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2024. október 30.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.

Dr. Szabó Éva s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 15.B.401/2022/129. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 6.Fkf.190/2024/5. számú végzése folytán fk. Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében 2024. október 30. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. október 30.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke